

mændene og Husmandsforeningerne, fordi, hvordan det end gik, enten dette blev vedtaget, eller vi bleve ved Forslaget paa Finnavnsloven, som det var, vilde disse Penge blive anvendte akkurat paa samme Maade. Dette, at det var Landboforeningerne og ikke Husmandsforeningerne, der fik Lejlighed til at anvende ogsaa disse Penge, naar de anvendtes paa samme Maade, kunde jeg ikke tillægge saa overordentlig stor Betydning.

Nu bleve altsaa Anmærkningerne vedtagne under Forhandlingen her, og jeg havde derfor ikke andet at gøre med Hensyn til disse Anmærkninger og disse Forslag om Tilskud til Husmandsforeningerne til Fremme af Planteavl og til Rejseunderstøttelse end at rette mig efter de Regler, der forelaa angaaende disse Bevillingers Anvendelse. Hvis jeg havde fraveget disse Regler, som maa have været de af Rigsdagens Medlemmer, som have fulgt denne Sag, bekendte, kunde der have været Grund for de to ærede Medlemmer til at bebrejde mig noget, men det forekommer mig at være ganske urimeligt at bebrejde mig, at jeg har fulgt de Regler, som vare fastsatte, inden Anmærkningerne bleve vedtagne.

Det synes mig at være en mærkelig Statskik, de Herrer her ville indføre. Hvis jeg skulde have Ret til at fravige Reglerne overfor disse Bevillinger, maatte jeg ogsaa have Ret til at fravige de Regler, der vare givne f. Eks. med Hensyn til Bevillingerne til Hedeselskabet, til Landboforeningerne, til Hesteavlsforeningerne, til Kvægavlsforeningerne, til Kontrolforeningerne o. s. v. — jeg kunde nævne en hel Mængde andre Foreninger. Men hvad vilde det føre til? Kan virkelig Rigsdagen være tjent med, at en Minister tilsidesætter de Forudsætninger, hvorunder en Bevilling er givet og har fundet Tilslutning her i Rigsdagen? Det forekommer mig, at naar en Bevilling er givet til et bestemt Formaal og efter Regler, som ere godkendte under Forhandlingerne i Rigsdagen, maa en Minister rette sig derefter, ellers komme vi ud i et fuldstændigt Uføre. Og denne gode Regel maa gælde, enten det drejer sig om den ene eller den anden Forening, enten det drejer sig om Landboforeningerne eller om Husmandsforeningerne.

Det er min Opfattelse, at Husmandsforeningerne kunne ikke være tjente med at skulle fremstilles som Foreninger, overfor hvilke vi kunne tilsidesætte alle mulige fornuftige Hensyn. Det kan ikke nytte noget at gøre Forsøg paa at stille Husmændene op som Overmennesker. Det er sikkert ikke rigtigt at gøre det, og jeg

tror heller ikke, at Husmændene i Virkeligheden ønske det. Jeg kan derfor ikke se, at de ærede Forslagsstillere have Ret i deres Paastand om, at jeg har nægtet at udbetale de fynske Husmandsforeninger noget, som kunde tilkomme dem, efter de Fordringer, de have stillet op. Der blev tilbudt dem de 1,600 Kr. De sagde: Vi ville gerne have de 1,600 Kr., men vi ville have Lov til at anvende dem, som vi have Lyst til. Det var dertil, jeg sagde: Det har jeg ingen Ret til, saa maa Pengene blive i Statskassen. Det forekommer mig, at Husmandsforeningerne og Husmændene ere bedst tjente med at blive stillede under lige Vilkaar med alle andre Borgere her i Samfundet. De ere bedst tjente med at nyde samme Ret som andre, og jeg tror ikke, det i Virkeligheden gavner dem, naar det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds nu under Konkurrence med det ærede Medlem for Ringsted benytter alle mulige og umulige Lejligheder til at fremsætte rene og skære Agitationsforslag. Jeg vil sige til de ærede Medlemmer: Det forekommer mig, at de nu begynde at nærme sig en Stilling i dette Spørgsmaal, som er ved at blive vammel.

Bluhme: Jeg skal kun gøre en kort Bemærkning i Anledning af Ændringsforslag Nr. 162 angaaende Sikring af Halvøen Skallingen, for en stor Del ogsaa vedrørende Sikringen af Fyrtaarnet paa Skallingen. Hvor vidt man ved de Foranstaltninger, Vandbygningsvæsenet har tilraadet, vil kunne sikre sig mod Sandtilfyldning i Graadyb, staar man vel i dette Øjeblik ret uforstaaende overfor, men derimod er man vist klar over, at som det gaar, kan det ikke godt blive ved af Hensyn til Fyrtaarnet. Jeg tror, at Fyrtaarnet er ikke længere fra Stranden, end at det er udsat for at styrte ned. Derfor vil jeg henstille til den højtærede Minister, om det ikke, i Stedet for at man anvender saa uhyre Bekostninger, som der har været Tale om at anvende mod Sandvandringen ved Skallingen, vilde være rigtigt straks resolut at flytte Fyrtaarnet der hen, hvor en stor Del af de søfarende helst vil have det, nemlig paa Fanø. Der vilde det staa sikkert og roligt, og det kan gøres for Halvdelen af de Penge, der allerede ere medgaaede til at standse Sandflugten ovre ved Skallingen. Det er en Henstilling, jeg tillader mig at gøre til den højtærede Minister. Jeg er ikke tilstrækkelig vandbygningskyndig til at vide, om det vil være rigtigt, men en stor Del af de søfarende